

Jordi Sanuy, bloc PARANOIA 68, 21 de març del 2019

UN CIRC AL PATI DE CASA

Moltíssimes mutilacions. Pròtesis, cames ortopèdiques, dents postisses, dits de fusta, garfis... La majoria dels personatges de **Damià Bardera**(**Viladamat**, 1982) tenen alguna minusvalidesa física. Accidental o provocada. Es mouen, amb més o menys fortuna, per les obscures pàgines d’**“Un circ al pati de casa”**. El llibre està publicat per **Empúries** i té 152 pàgines. El pròleg és de **Toni Sala**. S’obre una finestra. Entra aire fresc.

Són 40 contes molts curts -alguns publicats anteriorment- amb altes dosis de cinisme; més d'un amb tocs escatològics. Comicitat i crueltat a parts iguals; humor negre en tota regla. El més llarg de tots es titula **“La mortalla”** i tot just fa deu pàgines. Un dels que més m’ha agradat és **“La mà tallada”**, amb un carnisser de protagonista. En quatre ratlles passa de ser el ‘rei del ganivet’, impulsiu i venjatiu, a convertir-se en un home compassiu i detallista. A **“El dilema”**, un home troba membres diversos i s’obsessiona amb localitzar els seus propietaris legítims. Surrealisme pur. Una dona dissecada i asseguda ‘eternament’ al sofà de casa seva (**“La tele”**) i un nen que prefereix arrencar-se el cap abans de fer petons als altres (**“Petons”**) també tenen el seu espai en aquest llibre de perdedors volguts.

“L’os”, amb un mamífer carnívor amb suposats poders curatius; **“Saps què és això”** (amb suïcidi inclòs, un de molts); i **“El xaman”**, amb droga per donar i per vendre, també estan francament bé. Bardera, molt irreverent, no deixa respirar al lector. El provoca. Fa que trenqui amb el seu petit (o gran) món interior. Els fets luctuosos s’encadenen un darrere de l’altre. En els seus contes tracta la desigualtat entre classes i la importància de ser conseqüents amb tot allò que es fa, sigui el que sigui. Un catàleg de sers estranys; un circ en tota regla. Sap que

provoca i s'ho passa bé. Entre els referents de Bardera hi ha **Caterina Albert (Víctor Català), Pere Calders, Salvador Espriu**, pel seu tractament dels personatges, i **Quim Monzó**.